

Сумський державний
університет –
провідний вищий
навчальний заклад
Сумщини

Єдина Країна

Единая Страна

Весна іде, красу несе...

Березень 2014 р. * Розповсюджується безкоштовно

№ 2-3 (345-346)

РЕЗОНАНС

ГАЗЕТА СУМСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Мужицький Рембрандт

Леонардо да Вінчі вважав малярство німою поезією, а поезію – промовистим малярством. Визнаним є факт, що поезія та живопис тісно пов'язані між собою. Періодично навіть загострюються дискусії щодо того, який із цих видів мистецтва є впливовішим, сильнішим. В історії світової культури поєднання в одній особі живописця й поета трапляється не досить часто. Мабуть, це такі щедро обдаровані творчі натури, яким затісно у межах одного виду мистецтва. Саме таким є Тарас Шевченко, якого природа щедро наділила поетичним генієм і талантом художника (поетичних його творів до нас дійшло понад 240, а мистецьких – олійних картин, акварелей, сепій, офортів, малюнків – майже 1200).

Чим же стало для Шевченка малювання: потребою вираження його творчого духу чи перешкодою в літературі? Боролися чи поєднувалися в одній особі поет і художник? Адресую ці питання сумському живописцю, заслуженому художникові України Олександру Чередниченку. Вибір співрозмовника зроблено майже випадково, а влучення в ціль – стовідсоткове. Виявляється, у 2009 році Олександр створює портретний образ Шевченка, який абсолютно випадає із однобокої тенденції зображення митця як літнього чоловіка в кожусі та баранячій шапці. Дослідивши прискіпливим мистецьким оком усі автопортрети Шевченка, біографічні відомості, Олександр пише портрет, дивлячись на який, героя полотна можна упізнати лише за назвою. Може, щоправда, лише мене підвело стереотипне мислення?

(продовження на с. 5)

Непоказушна «показуха» (с. 3)

Художник про художника (с. 5)

Спортсмени про Кобзаря (с. 8)

Міс Суми-2014 (с. 4)

— Хочу нагадати, що пункти колективного договору, які б узагалі не виконувалися в 2013 році, відсутні. На жаль, наполовину виконаний пункт щодо перерахування адміністрацією коштів профспілці на культурно-масову, спортивну та оздоровчу роботу. Адже з липня минулого року майже зупинилася переважна більшість платежів через Держказначейство і 50 % запланованих на вищезгадані цілі коштів не дійшли до університетівців. І до сьогодні ця проблема залишається не вирішеною. Розуміємо, що сталося це не з вини керівництва нашого вишу. Адже попри несприятливі обставини робиться все можливе й неможливе, щоб не призупинилися такі напрями, як створення матеріальної бази для нової спеціальності «Стоматологія», проведення ремонтів будівель спортивно-оздоровчого закладу «Універ» та інших корпусів. Звісно, це потребує значних коштів і колектив університету доклав багато зусиль, щоб їх заробити. Та от ефективно використати поки що не маємо можливості.

На конференції я доповідала, що попри складності часу в університеті діє низка положень, спрямованих на соціальний захист працівників, ряд пунктів діючого колективного договору прийнято з метою розширення та покращання соціальних прав і гарантій наших колег, порівняно із чинним законодавством.

Проаналізувавши в цифрах виплати, що закріплені в колективному договорі СумДУ

У попередньому випуску «Резонансу» повідомлялося про виступ на конференції трудового колективу СумДУ ректора А.В. Васильєва, у якому йшлося про підсумки роботи університету в 2013 році та плани на майбутнє. А про виконання колективного договору інформувала присутніх делегатів голова представницького органу профспілкових організацій університету Валентина Олександрівна Боровик. Наш кореспондент звернувся до неї з проханням розповісти як про підсумки щодо виконання колективного договору за 2013 р., так і про зміни та доповнення до нього на 2014–2015 роки.

(на додаткову оплату праці – доплати, надбавки, премії; на матеріальну допомогу; витра-

ти на покращання матеріальної бази; на охорону праці та створення більш комфортних

Попри складності часу

умов праці; на відпочинок та оздоровлення і т. ін.), маємо, що саме вирішення цих питань коштувало університету в 2013 році понад 30 млн грн.

Профспілки університету добре розуміють, наскільки складно в сучасних умовах економічної та фінансової нестабільності знаходити нові можливості для розвитку соціальних програм. Та все ж із нашої ініціативи серед змін і доповнень до колективного договору на 2014–2015 рр. з'явився новий пункт, яким адміністрація зобов'язується надавати матеріальну допомогу на оздоровлення не лише педагогічним і науково-педагогічним працівникам, які отримують посадовий оклад на оздоровлення (згідно з чинним законодавством), а й усім іншим категоріям співробітників (один раз на рік, улітку).

Відредаговано пункт 5.13, згідно з яким ректор університету в мотивованих випадках за поданням директора (декана) відповідного інституту (факультету) може надавати дозвіл штатним працівникам університету, які працюють над кандидатською дисертацією поза аспірантурою, бути прикріпленими до СумДУ як здобувачі, проходити підготовку до складання кандидатських іспитів та складати їх при аспірантурі університету без відшкодування вартості

цих послуг, якщо така підготовка спрямована на відповідне кадрове забезпечення діяльності СумДУ тощо. Крім того, йдеться про те, що оплата праці наукових керівників та викладачів, які задіяні у прийманні кандидатських іспитів і підготовці до них, здійснюється як на підставі чинного законодавства, так і нормативних документів СумДУ за рахунок коштів спеціального фонду університету.

Необхідно зазначити, що серед внесених змін та доповнень до колективного договору на поточний рік не існує жодного пункту, що погіршував би існуючу ситуацію щодо режиму роботи певних категорій працівників (наприклад, ліфтерів, чергових), термінів виплати авансу та зарплати, медичного обслуговування, охорони праці, забезпечення спецодягом, молоком тощо. Оновлено на 2014 р. Угоду з охорони праці, яка є невід'ємним додатком до колективного договору.

Отже, маємо право сказати, що трудовий колектив СумДУ вкотре отримав документ, який цілком відповідає інтересам кожного працівника, у якій би структурі той не працював. Та й надалі не збираємося зупинятися на досягнутому, шукаємо нові можливості покращання соціального обличчя університету.

6 + 2 = не лише 8

СумДУ, як відомо, з 2005 року є активним учасником грантових програм ЄС, спрямованих на реформування системи вищої освіти України, розробку та впровадження нових креативних навчальних програм, забезпечення якості освітніх і наукових послуг тощо. «Резонанс» (№7-8 за листопад 2012-го року) уже повідомляв про неординарну подію, коли наш університет отримав одразу шість грантів за програмою ЄС «ТЕМПУС», які наразі успішно виконує. Наприкінці 2013-го року до них додалися ще два проекти із сумою фінансування більше 1-го мільйона євро кожен. Вони щойно стартували, термін їх виконання три роки. Зрозуміло, що навіть арифметична сума грантових проектів ЄС за цією програмою викликає повагу, але, крім кількості, існує ще й якісний бік попередніх і нових проектів. Із проханням розповісти про них редакція звернулася до К. І. Кириченка, начальника відділу міжнародного співробітництва, працівники якого зробили значний внесок у роботу щодо отримання згаданих вище грантів.

Перший із проектів має назву «Досягнення та регулювання балансу між освітніми програмами та кваліфікаційними рамками». Серед наших партнерів – вищі навчальні заклади, академії, професійні спілки, національні агенції із забезпечення якості, асоціації та центри з Німеччини, Великобританії, Бельгії, Ірландії, Польщі, Російської Федерації, Вірменії. Його завдання – відібрати дві найкращі магістерські програми (технічного та гуманітарного напрямів), у яких врахований досвід впровадження європейських стандартів навчання й вимог ЄКТС. На базі цих пілотних програм і буде проведена робота щодо приведення у відповідність до європейських освітніх стандартів, збалансування з кваліфікаційними рамками.

Другий проект має назву «Ініціатива ЄС щодо розвитку програм навчання з біомедицинської інженерії у регіоні Східного партнерства». Серед наших партнерів – університети з Греції, Бельгії, Італії, Польщі, Болгарії, Словенії, Грузії та Молдови. Від України, крім

СумДУ, участь у проекті бере Національний технічний університет «Київська політехніка». Головна мета – створити спільну програму (на базі вже існуючої успішно в Греції, Італії та Бельгії) для країн Східного партнерства, в яких вона впроваджуватиметься.

Родзинка в тому, що для СумДУ це дасть можливість долучитися до програми «спільного ступеню», в рамках якої частину навчання наші студенти проводитимуть в університетах Бельгії, Греції або Італії – лідерах у галузі підготовки фахівців з біомедицинської інженерії. Базовою для виконання проекту є кафедра біофізики, біохімії, фармакології та біомолекулярної інженерії (завідувач чл.-кор. НАН України, професор Л. Ф. Суходуб).

Участь у подібних проектах узагалі є, звичайно, великим успіхом. За умови їх реалізації

плануємо отримати новітні технології та найсучасніше обладнання, корисні програми академічної мобільності (навчання, стажування та підвищення кваліфікації за кордоном) для співробітників, професорсько-викладацького складу й осіб, що навчаються. Ці масштабні проекти забезпечують залучення наших університетівців до високоякісної роботи з можливістю реалізації власних напрацювань, відкривають ширший доступ до провідних європейських і вітчизняних університетів, створюють умови для роз-

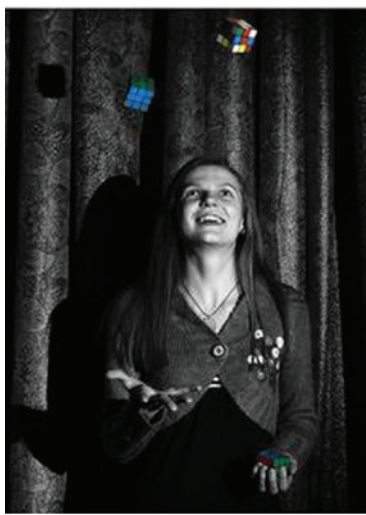
витку інших напрямів і форм співробітництва.

Сьогодні до активного виконання грантів ЄС залучено 15 кафедр із усіх факультетів базового закладу та Медичного інституту. У робочих групах працює більше 70-ти осіб професорсько-викладацького складу.

Більш детальну інформацію про поточні результати виконання грантів ЄС можна отримати на веб-сайті СумДУ або у відділі міжнародного співробітництва.

Дмитро Горбатенко (ЮФ)

Оксана Опарій (ЕЛІТ)

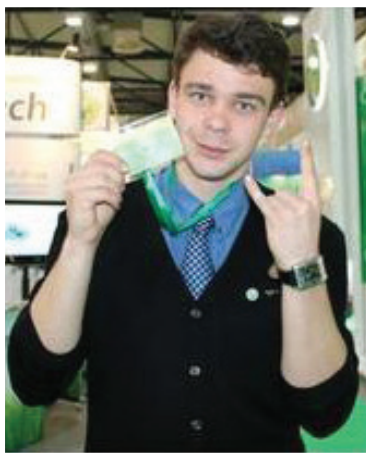
Владислав Філатов (ФЕМ)

Вибори завершено!

Факультети Сумського державного університету та Медичний інститут обрали та затвердили студентських деканів. Вибори відбулися шляхом голосування делегатів академічних груп (троє обраних представників із кожної). Цілий тиждень альма-матер охоплювала інтрига: хто ж обійматиме керівні посади впродовж наступного навчального року?

На початку свого становлення самоврядування багатьма сприймалося дещо скептично. Але за роки, які минули, його і представники довели, що справа ця потрібна і корисна. Тож не випадково обрання демократичним шляхом деканів різних факультетів СумДУ викликало неабиякий інтерес у студентства. Якщо деякі факультети мали лише одного добровільного кандидата, інші – готувалися

до конкурентної боротьби. Кандидати, представлені на виборах студентських деканів: Ольга Оприско (ТеСЕТ), Дмитро Горбатенко (Юридичний факультет), Оксана Сорокіна (Медичний інститут). Результати виборів на

Олександр Ковальов (ІФСК)

цих факультетах виявилися одностайними. Інші – обирали серед декількох претендентів на посаду: Дмитро Котенко та Владислав Філа-

тов (Факультет економіки та менеджменту), Олександра Товкус та Оксана Опарій (ЕЛІТ), Олександр Ковальов, Дмитро Павленко та Олена Касьян (ІФСК). За результатами голосування першість одержали Олександр Ковальов, Владислав Філатов та Оксана Опарій.

Новообрані студдекани та їх команди вже приступили до своїх обов'язків. Побажавмо їм удачі, натхнення та творчої наснаги!

Анастасія СОШКО,
ЖТ - 21

РЕЙТИНГ СУМДУ

Гарна праця –

Гарна нагорода

Згідно з визначеною заздалегідь методикою щорік здійснюється рейтинг структурних підрозділів СумДУ. Головна мета – оцінити потенціал та рівень роботи інститутів, факультетів, кафедр та стимулювання структурних підрозділів до підвищення якості роботи за основними напрямками діяльності. У березні з'явився наказ ректора А. В. Васильєва, який затверджує зайняті в 2013 році різними структурами місця та надає відповідне заохочення.

Перше місце зайняв факультет електроніки та інформаційних технологій. Декана доцента С. І. Проценка премійовано (5000 грн), а для розподілу між кафедрами факультету виділено додатковий штат професорсько-викладацького складу на 2014/2015 навчальний рік у розмірі 1,5 ставки на місяць.

Друге місце – факультет економіки та менеджменту. Декана проф. О. В. Прокопенко премійовано (4000 грн) та виділено додатковий штат у розмірі 1,25 ставки на місяць. Також друге місце – факультет технічних систем та енергоефективних технологій. Декана доц. О. Г. Гусака премійовано (4000 грн), додатковий штат – 1,25 ставки на місяць.

Третє місце не присуджувалося.

Серед випускових кафедр перше місце у кафедрі наелектроніки. Завідувача кафедри професора О. Д. Погребняка премійовано (2500 грн), додатковий штат – 1,0 ставки на місяць. Друге місце у кафедрі прикладної фізики. Завідувача кафедри професора І. Ю. Проценка премійовано (2000 грн), додатковий штат – 0,75 ставки на місяць. Третє місце у кафедрі економіки та бізнес-адміністрування. Завідувача кафедри професора Л. Г. Мельника премійовано (1500 грн), додатковий штат – 0,5 ставки на місяць.

Серед невідпускних кафедр перше місце зайняла кафедра загальної та теоретичної фізики. Завідувача кафедри професора Ю. М. Лопаткіна премійовано (2500 грн), додатковий штат – 0,8 ставки на місяць. Теж перше місце присуджено кафедрі філософії, політології та інноваційних соціальних комунікацій. Завідувача кафедри доцента Н. Д. Світало премійовано (2500 грн), додатковий штат – 0,8 ставки на місяць. Других місць також два, у кафедрі економічної теорії (завідувач проф. О. В. Прокопенко) та кафедрі соціальної медицини, організації та економіки охорони здоров'я (завідувач доц. В. А. Сміянов). Виділено премії (по 2000 грн) та додатковий штат – по 0,6 ставки на місяць кожній із кафедр.

Ряд кафедр відзначено подякою їхніх керівників та додатковим штатом. Причому і їх числі кафедри не лише базового закладу, а й Шосткинського інституту (кафедра процесів та обладнання хімічних виробництв, завідувач В. В. Банішевський).

«Показуха»

На показуху не схожа

Важкий тиждень? Голова йде обертом від навчального процесу і лише одна думка непокоїть: «Коли настане час веселого настрою та емоцій?». Студенти, вам знайомий цей стан очікування відпочинку? Саме з метою активного та корисного для вашого мозку та уяви відпочинку факультет ЕЛІТ декілька разів на семестр в аудиторії Ц 224 проводить гру «Показуха», яка є аналогом відомої гри «Крокодил».

Пам'ятаєте, ще у дитинстві ми грали у неї, намагаючись зобразити чайник? Тепер завдання ускладнилося: спробуйте показати слово «метаболізм» одними жестами. Справа здається занадто складною, але за допомогою маленьких хитроців стає досить реальною та цікавою, допомагає відволіктися у компанії друзів від напруги навчального процесу.

Звісна річ, я не змогла пропустити такий захід, адже як справжньому журналістові, мені цікаво все: вирішила відвідати «Показуху» і подивитися, чим сповнене життя студента поза навчанням, відчуття ці емоції та переживання на собі.

Приходжу вчасно і вже одразу знайомлюся з першою традицією гри: чекати тих, хто спізнюється, – це вже невід'ємна частина гри. Іззовні сірий туман накриває університет і погода зовсім не радує око, але в аудиторії обіцяють веселощі, про що свідчать за-

гадкова коробочка на столі, клаптики паперу із завданнями і, найголовніше, торт. Така собі солодка мотивація для команд, адже всім відомо, що солодощі корисні при розумовій роботі.

До речі, саме з тортом пов'язані кумедні історії «Показухи». Світлана, організатор гри, розповіла нам: «Дуже часто у поспіху збирання реквізитів забувається ніж». І чим, на вашу думку, студенти з нетерпінням можуть різати торт, коли він весь час звабливо поглядав на них? Тут навіть студентських білетів не шкода. Уявляєте цю картину?

На початку гри учасники діляться на дві команди. Сьогодні це «Фантазери» і команда з провокуючою назвою «Windows отстой». Гра складається з декількох етапів і з кожним новим рівнем важкість завдань. Атмосфера в аудиторії розжарюється. Команди показували і «дію», і «тавтологію», і «гермафродита», і «консенсус» із «регламентом». Тобто, чим голова студента забита.

Останній етап найцікавіший. Це шанс для команд «відігратися», адже завдання придумують один для одного саме вони, а не ведуча. Тут все й вирішується.

Перемогла, звісно, дружба. Ну а як по-іншому? Гайда усі їсти торт – солодкий сюрприз уже зачекався свого триумфу.

І на останок трохи історії. Захід «Показуха» існує вже 3 роки і став традицією, яка переходить з поко-

ління в покоління – від одного курсу до іншого. На гру запрошуються всі бажачі. Також вона проводиться на свіжому повітрі, коли погода дозволяє, біля ЕТ-корпусу, наступна гра – 16 квітня, організатор – студентка ЕЛІТ Світлана Доценко (095 333 61 97).

Анна ГРИЦИНА,
Медіа Центр ПДЮ

Уже в перші дні весни природа здивувала незвично теплою погодою, а молоді красуні-сумчанки - своєю неперевершеною та грацією: відбувся конкурс «Міс Суми 2014», у якому студентка СумДУ Олена Хряпіна (факультет ТеСет) зайняла перше місце. Наш кореспондент зустрілася з переможницею.

— Олено, ти раніше брала участь у подібних заходах?

— Чесно кажучи, це — мій перший конкурс подібного типу, до цього не працювала ні моделлю, ні на телебаченні. Щоправда, брала участь у змаганнях зі спортивної аеробіки, але з конкурсами краси справи ще не мала. Мої друзі та батьки радили мені піти на кастинг. Спочатку я вирішила нікому не казати про те, що прислухалася до їхніх порад. Пішла на кастинг одна, без підтримки, а коли вже стало відомо, що пройшла далі, розповіла про це друзям, які дуже здивувалися й обурилися, що я не повідомила їм про своє рішення відразу, але все одно дуже раділи за мене.

— На кастингу важко було? Конкуренція відчувалася?

— Важко, тому що усі дівчата прийшли з групою підтримки: хто з друзями, хто з хлопцем, деякі взагалі з батьками, а я — одна. Дуже хвилювалася, адже інші претендентки виглядали впевненими й досвідченими. Із 29 дівчат на конкурс потрапили лише 18. Стосовно атмосфери — не можу сказати, що всі проявляли якусь ворожість чи неприязнь, навпаки, конкурсантки підтримували одна одну.

Олена Хряпіна, Міс Суми-2014

«У кожної перемоги — дві сторони...»

— Ти згадала про змагання зі спортивної аеробіки...

— Так, на другому курсі брала участь у міжфакультетському турнірі, а на третьому — у міжфакультетському показовому виступі. Безпосередньо ці навички не дуже стали мені в пригоді на конкурсі, але допомогли підтримувати фізичну форму.

— А як університет відреагував на твою перемогу?

— Однорूपники прийшли підтримувати мене і поздоровили одразу після того, як стало відомо, що я перемогла. Вітав Міша Оприсько (студентський ректор СумДУ — ред.), вітали на кафедрі. Приємні моменти...

— Є така думка, що багато дівчат мріють стати королевою краси, але вагаються, соромляться. Щоб ти порекомендувала тим, у кого з'явилося бажання випробувати себе?

— Головне вирішити для себе, чи потрібно це тобі й діяти під лозунгом «Зараз, або ніколи». Кастинг проводиться лише раз на рік і тому, якщо ти не наважишся, доведеться ще рік чекати. А там існують вікові обмеження. Звісно ж, буде страшно і боязно, але якщо не випробувати свій шанс, то ти взагалі ніколи не дізнаєшся, чи була спроможна на це. Важливо також врахувати, що однієї «краси» для перемоги замало. Дуже важ-

ливим є вміння подати себе, впевнено триматися на сцені.

— Як змінилося твоє життя після перемоги?

— Ніби поділилося на 2 періоди: «до» та «після». Завдяки конкурсу взяла участь у перших телевізійних зйомках — на телеканалі ОДТРК виходила програма «Міс Суми». До цього в мене такого досвіду не було. У кожній перемогі — дві сторони: з однієї — дійсно приємно відчувати радість, отримувати численні поздоровлення, а з іншої — залишилося відчуття смутку. Адже якщо на конкурсі серед конкурсанток відчувалася атмосфера підтримки, то після нагородження відразу стало зрозуміло, хто є хто і як відреагував на результати. Помітила, що в Інтернеті почали з'являтися негативні коментарі щодо мене, але намагаюся не звертати на них уваги.

— Плануєш наступного року підкорювати титул?

— Вважаю, що немає сенсу, адже цього року я вже себе проявила й усі знають, що чекати від мене наступного. Надалі — «Міс Україна 2014», де я представлятиму Сумщину ще з двома дівчатами.

Ось така вона Олена Хряпіна, Міс Суми-2014 — приваблива, цікава, відкрита і просто приємна дівчина. Побажаємо їй успіхів, грандіозних життєвих звершень та гарного виступу на подальших змаганнях за корону першої красуні України!

Анастасія СОШКО,
ЖТ-21

Плани — наполеонівські...

Оптимізму та почуття гумору цьому хлопцю не позичати. Навпаки, сам готовий поділитися тією позитивною енергією, яка заряджає та приємно хвилює. Є людина — енциклопедія, є людина — душа компанії, є людина — підтримка, а є людина — гарний настрій. Саме такою особистістю є Артур Мельник, гумор, запал та ентузіазм якого не залишать байдужими навіть самого стриманого меланхоліка.

Наполеон Бонапарт, як відомо, прагнув завоювати весь світ, а наш герой ще зовсім маленьким мріяв стати працівником служби безпеки України. Досить серйозний вибір! Юнака з дитинства приваблювала така серйозна професія, яка лише справжнім чоловікам під силу. Виникає одвічне запитання: «Який він, справжній мужчина?», на що Артур упевнено відповідає: «Це той, хто точно знає, чого хоче досягти в житті, хто є опорою для родини та близьких друзів, гарним прикладом для своїх дітей. І, звичайно, справжній чоловік обов'язково повинен мати почуття гумору, щоб міг подивитися навіть на драматичну ситуацію з іншого, так би мовити, комічного боку».

СБУ — це лише одна із мрій Артура. Обравши спеціальність «правознавство», першокурсник переконаний, що в системі наукових знань із різних галузей юридичної науки зможе досягти успішних кроків до опанування фаху. Він зізнається, що обрав СумДУ як один із провідних на-

вчальних закладів України, де можна здобути якісну вищу освіту. Відтак у майбутньому юнак мріє дійти до посади Генерального прокурора України, а згодом, можливо, і президента! Мріяти так мріяти...

За досить короткий поки що час навчання студентське життя Артура стало ой яким насиченим! А почалося все із традиційного конкурсу-огляду художньої самодіяльності «Золотий інтеграл», на якому першокурсник отримав перемогу в номінації «Гумореска» за авторський вірш. Крім того, був неодноразовим учасником літературного конкурсу «Об'єднаймося ж, брати мої!», де займав призові місця.

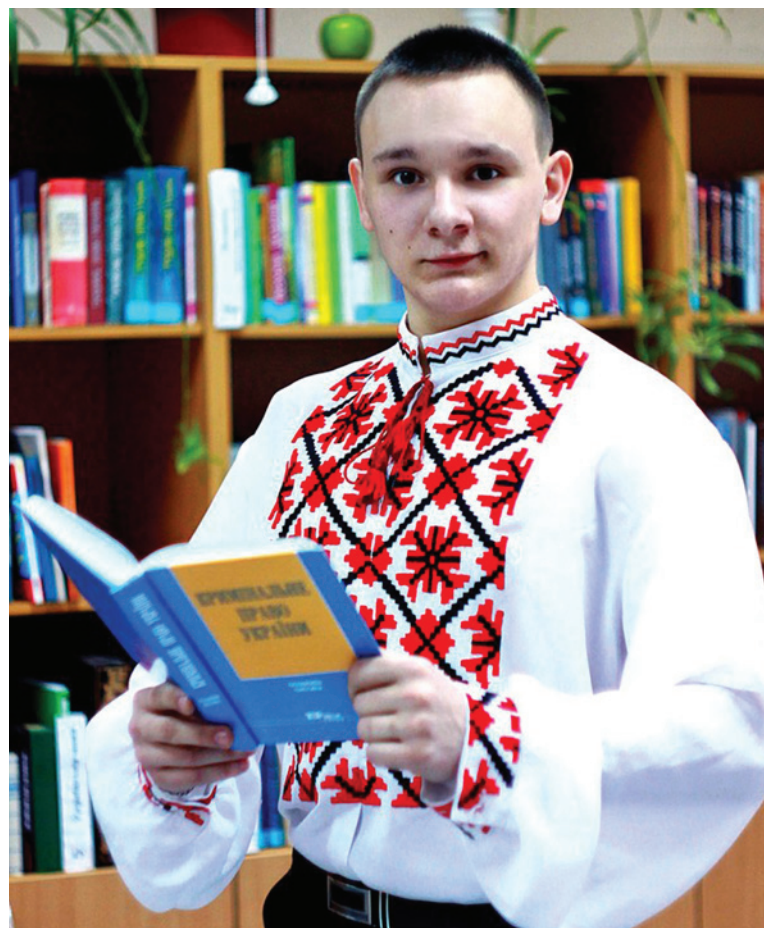
І це ще не вся шерега перемог та здобутків Артура. Він — «Містер студмістечка-2014» та «Містер інтелектуальності». Саме вміння у будь-яких ситуаціях залишатися самим собою та діяти впевнено — запорука його успіху. Про такого, як Артур, говорять: «Далеко піде». Сьогодні він є заступником студекана юридичного факультету зі спортивно-масової роботи. З дитинства захоплю-

ється спортом, має 2-й розряд із легкої атлетики. Додалося ще й нове захоплення — кікбоксинг.

Одним із найулюбленіших занять Артура, можна сказати хобі, є написання гуморесок. Його гумор спрямований як на побутові ситуації, щоденні події, так і на поважні професії та факти, на кшталт гуморески про суд, з якою Артур виступав у Господарському суді Сумської області до Дня працівників прокуратури. Уміння пожартувати навіть у таких випадках — неабияка міра таланту.

Здавалося, як людина такої серйозної спеціальності може бути гумористом за характером. Значить, усе можливо. Головне, бути хорошою людиною. А от щодо професії, то Артур упевнений, що потрібно володіти фаховими навичками та бути комунікабельним, розумним, терплячим, спостережливим, справедливим, здатним ніколи не відмовляти людині, яка потребує допомоги та захисту.

Поспілкувавшись із Артуром, виникає запитання, де ж можна почерпнути життєвого оптимізму, на що той відповідає: «Якщо подивитися, то кожен день, навколишнє середовище, оточуючі люди — це і є джерело оптимізму. Не важливо, де ти є: чи сидиш на парі, чи піднімаєшся ліфтом, чи ще десь — навколо стільки кумед-

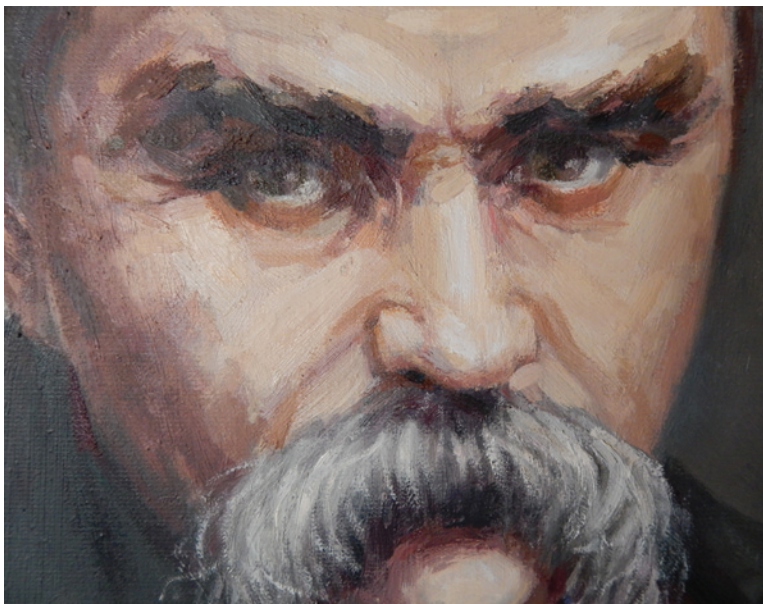

ного й веселого, що просто не можеш не посміхнутися. Просто треба не закриватися у собі, спілкуватися з людьми, радіти кожному сходу сонця».

Наше життя — це своєрідне кіно, яке, за словами Артура, розгортається за непоганим сценарієм. Усе, що не відбувається, — на краще: «Збулося, мабуть, немало із запланованого: я в студеканаті, містер студмістечка, маю багато но-

вих знайомих, а ще приємно, що деякі навіть впізнають мене в університеті», — розповідає юнак. Тож у майбутньому планує саморозвиватися, дійти до нових вершин, досягти поставлених цілей, а головне — не підвести тих, хто у нього повірив.

Маргарита РИЛОВА,
ЖТ-02

Чим же стало для Шевченка малювання: потребою вираження його творчого духу чи перешкодою в літературі? Боролися чи поєднувалися в одній особі поет і художник? Адресую ці питання сумському живописцю, заслуженому художникові України Олександру Чередниченку. Вибір співрозмовника зроблено майже випадково, а влучення в ціль – стовідсоткове. Виявляється, у 2009 році Олександр створює портретний образ Шевченка, який абсолютно випадає із однобокої тенденції зображення митця як літнього чоловіка в кожусі та баранчій шапці. Дослідивши прискіпливим мистецьким оком усі автопортрети Шевченка, біографічні відомості, Олександр пише портрет, дивлячись на який, героя полотна можна упізнати лише за назвою. Може, щоправда, лише мене підвело стереотипне мислення?

Тому пропоную, шановні читачі, переглянути фото картини «Тарас Шевченко», достовірність саме такого опису зовнішності знаходимо також у монографії П. Зайцева «Життя Тараса Шевченка».

Творче натхнення Олександру підказало сюжетну лінію полотна, наче на свої очі побачив поета у період його перебування в Петербурзі весною 1844 року: ще попереду тривоги Братства св. Кирила і

відомого автопортрета, який, як розповів Чередниченко, працівники музею не вішають на стіну. Картина завжди лежить, бо професіонали стверджують, що у вертикальній позиції фарби починають стікати, утворюючи враження, що Шевченко плаче. Чого б ото й досі Кобзареві плакати? Хіба є причини? Коли вже висохнуть сльози? Кому адресувати ці запитання? Напевне, що не Олександрові Чередниченку.

Згадую про заплановані запитання: «Хто ж Тарас Шевченко у першу чергу – поет чи художник?» Відповідь одразу знімає всі запитання: «Шевченко – титан! Поетові хоча б

навці, – пророцтво майбутнього країни: як би бідно не жили, яка б принизлива ситуація не була в суспільстві, завжди українці будуть господарювати на своїй землі.

Наша розмова з Олександром відбувалась у його майстерні на очах у Шевченка. Я не обмовилась, повірте, його погляд увесь час був спрямований на мене. Куди б не перейшла, Кобзареві очі стежили за мною, стаючи з кожною хвилиною все більш стурбованими. Його вольове підборіддя, високе чоло не є випадковим даром природи. Порожня людина виглядає інакше, хоча й живе, мабуть, простіше, не переймаючись суспільними про-

блемами буття, не шукаючи правди у світі й не вбачаючи у ній потреби.

У 15 років Шевченко намалював свою першу картину, а за рік до смерті отримав звання академіка гравюри. Але більш почесним вважав найменування «Мужицький Рембрандт» як ототожнення зі славою найвищого фахівця гравюри – Рембрандта та вказівку на своє походження. Мужичьке коріння дало паросток геніальності.

Ольга МАРКОВА,
магістрант кафедри
журналістики та фалології

Мужицький Рембрандт

Леонардо да Вінчі вважав малярство німою поезією, а поезію – промовистим малярством. Визнаним є факт, що поезія та живопис тісно пов'язані між собою. Періодично навіть загострюються дискусії щодо того, який із цих видів мистецтва є впливовішим, сильнішим. В історії світової культури поєднання в одній особі живописця й поета трапляється не досить часто. Мабуть, це такі щедро обдаровані творчі натури, яким затісно у межах одного виду мистецтва. Саме таким є Тарас Шевченко, якого природа щедро наділила поетичним генієм і талантом художника (поетичних його творів до нас дійшло понад 240, а мистецьких – олійних картин, акварелей, сепій, офортів, малюнків – майже 1200).

Мефодія, труднощі заслання, туга за Україною. Попереду ще все, що перетворить його у старезного діда з похмурим поглядом з-під насуплених брів на власних картинах, якому лише за сорок. І через деякий час сталося так, що портрет саме такого Шевченка захотів створити Олександр Чередниченко: «Таке обличчя, погляд має людина, яка багато носить усього в собі, гнучись під вагою страждань, не в змозі скинути тягар». Перебування у постійно гнітючому стані страждань (не будемо з'ясовувати їх природу в цьому матеріалі), на думку сучасного митця, перетворило обличчя Шевченка у згусток загрозливого страждання. Гірше хіба що лише варіант мало-

у тому легше, що свої образи може зберігати в голові. Як же важко, коли прийшло натхнення, а можливості малювати немає. Обов'язково треба, щоб відбувся вихід творчості. Тому в заслання навіть на стіні вугіллям малює рідні простори України, хату...».

Твори свої Шевченко закодує. Його «Катерина» – це не просто збезчещена москалем дівчина, це – Україна: зганьблена, обплювана, іде по землі й несе своє горе. Біля неї – зламана дубова гілочка – її зламана доля. На задньому плані – Миколаївський верстовий стовп – символ панування царизму в Україні. Нескорена Україна і в картині «Селянська родина». Це полотно, як розшифровують мистецтвоз-

«Один у полі воїн...»

Відбулася церемонія нагородження переможців конкурсу віршів та художнього перекладу «Alter-Ego», цього річ присвяченого 200-річчю від дня народження Тараса Григоровича Шевченка й організованого та проведеного кафедрою германської філології СумДУ.

Переможців визначали за 5 номінаціями, а саме: вірші українською мовою, вірші російською мовою, художні переклади з англійської мови, художні переклади з української мови на англійську, вірші англійською мовою.

За результатами оцінювання конкурсних робіт, проведеного висококваліфікованим журі, до складу якого входили: канд. філол.

Момент нагородження переможців

наук, доцент, завідувач кафедри германської філології (голова журі) І. К. Кобякова; д-р філол. наук, професор, завідувач кафедри теорії та практики перекладу С. О. Швачко; кандидати філологічних наук, доценти Н. В. Таценко, О. В. Ємельянова, О. М. Медвідь, О. О. Жулавська, ст. викладач кафедри журналістики та філології, член Національної спілки письменників України В. В. Чубур та ст. викладач кафедри мовної підготовки іноземних громадян О. М. Скварча.

Серед творів, розглянутих журі, добірки студентів не лише різних факультетів СумДУ, а й деяких вишів із Києва та інших українських міст. До речі, в номінації «вірші російською мовою» перемогла студентка Харківського державного університету Олена Кравчук. З вітальним словом до переможців та гостей церемонії звернулася

голова журі І. К. Кобякова, творчі поради та зауваження конкурсантам висловив В. В. Чубур.

У номінації «вірші українською мовою» перемогла Т. Скляниченко, «художні переклади з англійської» – Ольга Бикова, «художні переклади з української на англійську» – Наталія Боклаг, «вірші англійською мовою» – Наталія Пищик. Переможці та призери (2-ге та 3-тє місця) отримали грамоти й цінні подарунки.

Оелна ЄМЕЛЬЯНОВА,
кандидат філологічних наук,
доцент

Пропонуємо увазі читачів «Резонансу» декілька творів із добірок переможців у різних номінаціях конкурсу віршів і художнього перекладу «Alter-ego» (дивитися на с. 6).

Т. Г. ШЕВЧЕНКО

Кобзар — це совість нашого народу,
Його нетлінна, праведна душа.
Він все життя боровся за свободу,
І СЛОВО — його зброя у віршах.

Його життя — недоля і неволя,
Бо ж сирота та ще й кріпак, солдат...
Він уособив всі народні болі
І словом, наче дзвоном, бив в набат.

Нескорений, один у полі воїн,
Всьому наперекір ішов вперед
І ось, нарешті, вистраждана воля —
Тарас художник, визнаний поет.

Він Україні волю передірк,
Його любов до неї — незгасима!
Святе ім'я, Кобзар, не вмер повік —
У ньому наша нездоланна сила!

Дар'я ЛЕВЧЕНКО

Відродися, Тарасе, мовою,
Одкровенням, душі розмовою.
Відродися, Тарасе, криницею,
Пульс життя в ній, віддача — сторицею

Того кращого, край чиму славлений.
Твоїм іменем в світі він знаний є.
Відродися білявкою-хатою,
Щедрим колосом, співом крилатим.

Край художник свій пише,
В ньому рай, пломеніє душа,
Драматург словом слід свій залишив,
А поет написав вірша.

Тож, як бачиш, кроками, рухом
Наш народ твоїм серцем живе,
Із твоїм нескореним духом,
З колін вставши, вперед іде.

І, тримаючи кетяг калини,
Біля серця вогонь не згасне.
У ім'я всієї України,
Я прошу, відродися, Тарасе!

Людмила ЯЦУРА

Come to life Taras, in a language,
In a talk, in a soul revelation.
Come to life in a spring, Taras,
It gives life, it gives all for us.

As the best of what world can be proud
Is your name uttered aloud.
Come to life in a fair house,
In an ear and songs throughout.

When the artist his home glorifies
It is pictured like paradise.
Dramatist with a word it describes,
And the poet presents his rhymes.

As you see, by a move, by a step
With your heart people go ahead.
With your spirit that never was chained
They live on no more enslaved.

With a bunch of viburnum in hand
Flame in heart never will fade.
For the sake of Ukraine and for us
Come to life, I beseech you, Taras!

Переклала англійською:
Наталія БОКЛАГ

Донька спогаду

Пече печаль крижинами праболю,
Живцем здирає крила із душі,
Згортається в слюзу —
В краплинку долі
Й підводить до нестерпної межі.
Печаль-донька того,
хто зветься Спогад,
Зайдевілий у щасливих днях...
Одвічний спогад —
твій палючий погляд,
Що затрояндив мукою мій шлях.

Тетяна СКЛЯНИЧЕНКО

Ляльки-мотанки

Глід гірчить...гнуць, куйовдять
гілки вітри-вихори долу,
Збіжжя, ще не дожате,
снігами укріє на сон.
Підпалили свічу —
і дивились на полум'я кволе,
В ньому тіні тремтіли дерев,
що позбулися крон.
Ляльок-мотанок,
без рис облич,
сотворили безсмертних,
А безсмертник зав'янув —
ніхто не сушив на відвар.
А на небі зірки —
немов кришиво днів
давно стертих,
І їх світло, украдене в сонця,
виблискує з хмар.
Ми були, і ми є.
В інших рисах,
нових іпостасях,
Ми відтворювались
у родинних портретах,
картках.
У сукенки ляльок лише нитка
інакша вплелася,
Та вони все лежали
на припічку, спали в віках.
Іх торкалися руки,
лишаючи потім без руху,
Іх просили про щастя,
вологу для спраглих полів,
Щось прадавнє жило в них
завжди,
нерозпізнаним духом:
У язичництві символів і
потаємності слів.
Що природа?
Все дихала з нами,
мінялась, старіла,
І гілками у вікна
нам стукала, —
кликнуть весну.
Глід гірчив, свічка воском
прозорим стікала й коптила,
Лялька-мотанка ж
поворухнулась —
і знову до сну.

Наталія ПИЩИК

Два Я в мені і два росте,
Два океани камінь точать
Один на сам, сам на один —
Мольфари в лісі напропорчать.
Я дощ, що льє у зимній сніг,
В дощеві зими — тану снігом.
Я сніг і дощ, я сніг і дощ,
Вкриваю все і тут же змию.
Два сонця гріють у мені
Два дні приходять у повір'ї,
Що там де золота мішок —
Обов'язково будуть змії.
Два дні, дві ночі, дві душі,
Дві річки ллються воедино...
Отак з'являються вірші.
Отак з'являється людина!

Білокур МАРИНА

ВИДАТНІ ЗЕМЛЯКИ

Наввипередки з часом

Ота земля, що носиш на підшвах,
Сильніш урану душу опромінить! —

цей двовірш любителі поезії та критики назвали пророчим після Чорнобильської катастрофи, адже надрукований він ще в 1977 році, коли й гадки не було про можливість радіаційного зараження значної частини України. Згадували його і нещодавно, на вечорі, присвяченому 70-річчю від дня народження автора цих рядків Володимира Затулівітра, адже українське сьогодні з його буремними подіями і справді опромінює душу сильніш урану...

На відкритті меморіальної дошки Володимирові Затулівітру на будинку, в якому він тривалий час працював журналістом, у редакції обласної газети (вул. Петропавлівська, ...) зібралися і представники сумської громади, і гості з Києва. Згадували про особисті зустрічі з поетом, говорили про значущість його творчості в літературному процесі певного часу й узагалі в історії

української літератури, де наш земляк, на думку найвизначніших вітчизняних критиків та літературознавців, має власну сторінку, що дарується долею чи Богом лише одиницям...

Народився майбутній класик у с. Веселому (Великописарівський район), закінчив Сумський педагогічний університет (на той час — інститут), учителював на Тернопільщині, служив у Радянській армії на Далекому Сході, працював журналістом у Сумах, а потім заступником головного редактора київського видавництва «Молодь», завідувачем редакції перекладів у видавництві «Дніпро. І, звичайно, видавав поетичні збірки, за які отримував не лише почесні літературні премії, а й неабияке визнання в літературних колах. На появу його збірок позитивно відгукувалися такі корифеї, як академік Леонід Новиченко, критики Михайло Слабошпицький та Микола Ільницький, інші авторитети. У виступі з нагоди 45-річчя поета в Національному музеї літератури Іван Драч сказав, що він є «одним із найвидатніших явищ в українській поезії...» Мабуть, не випадково похований поет на горі, яка є сусідкою Чернечої, де знаходиться могила Кобзаря, тобто в самому осерді Наддніпрянської козащини...

Залишив Володимир Затулівітер помітний слід в історії літератури і як видавець. Його стараннями світ побачило чимало знакових для української літератури книжок. Наприклад, антологія «Аполлонова лютня» (сорок авторів XVII–XVIII століть), «Лебеді материнства» Василя Симоненка, твори якого тривалий час замовчувалися. Довкіл себе він зібрав молодь, твор-

чістю якої опікувався. Своїм вчителем його вважали тепер уже лауреати Шевченківської премії Ігор Римарук і Василь Герасим'юк, відомий поет і видавець Іван Малкович...

Прочитую ще один вірш Володимира Затулівітра, що підтверджує сучасні наукові погляди на мову як на живу істоту, а на процес читання як на діалог між читачем і зафіксованим на папері (чи магнітному носії) твором:

Відбите в рідній чи в чужій воді
Своє обличчя завжди упізнаєш.
Вгамує спрагу будь-яка криниця,
Лиш поцілуй у губи джерело.
Але подумай: чи тебе криниця
В обличчя з поцілунку пізнає?

З давніх-давен символом інформації в різних народів була, є і залишається вода, адже хвиля є незмінним її атрибутом, як і сучасних засобів передачі інформації — телебачення та радіо, інтернет-мережі, мобільного зв'язку, та й звучання людського голосу є пови-

тряними хвилями... Виходить, людина щодня втамовує спрагу отримання нових знань, повідомлень у процесі ділового чи особистого спілкування з ближніми та далекими за допомогою невичерпного джерела мови. Запитання, яке ставить поет, примушує замислюватися, чи мова як жива субстанція пізнає особистість того, чию спрагу втамовує? Чи, може, сприймає його, як вода, говорячи метафорично, сприймає засоби свого руху, наприклад водопровідну мережу? Відповіді шукають сьогодні в різних наукових напрямках — філософії, психолінгвістиці та нейролінгвістиці, культурології, соціальній комунікації тощо, але поки що не знаходять, хоча гіпотез безліч.

Серед пророчих рядків, що належать перу Володимира Затулівітра, цитують і такі:

Якісь чудні ми руси: post-tatari
Чи недо-турки, пере-москалі...
Нас не на душі лічать — на гектари
Нам вибитої із-під ніг землі.

Хіба вони не про сьогодні, хоча й написані наприкінці XX століття? Інші коментарі, як-то кажуть, зайві.

Ознайомитися з поезією Володимира Затулівітра та його драматичною земною долею (загинув за нез'ясованих обставин) можна, взявши в бібліотеці СумДУ його збірки «Чаша Жертовна» та «Четвертий із триптиха». Не пошкодуєте!

Юля КОЗИР,
аспірант кафедри
журналістики та філології

«Залізний підприємець»

завітав до СумДУ

«Для більшості з нас технологія стала невід'ємною частиною сучасного життя. У майбутньому її роль і значення лише зростатимуть...» – вислів Д. Ейбуда став епіграфом для гри «Залізний підприємець».

У бібліотечному корпусі СумДУ вже втретє відбувся етап чемпіонату з ділової гри. Організатором є український бізнес-акселератор – GrowthUP. «Наша компанія прагне допомогти стартапам: інвестувати кошти, знайти спонсорів, наставників», – повідомляє ініціатор проекту Ігор Стефурак. Етапи конкурсу проходять у кількох містах України, переможці кожного ВНЗ будуть змагатися у півфіналі в Києві 24 квітня. Фінал проводитиметься у Москві, де Україну представлятиме одна команда. Переможці чемпіонату отримають можливість реалізувати проект завдяки технологічним партнерам.

Напередодні гри кожен бажаючий взяти участь міг заповнити анкету на сайті реєстрації. Старший викладач кафедри ПМіТКМ факультету ТеСЕТ Тетяна Говорун, організатор гри в СумДУ, розповідає, що 6 команд було сформовано зі студентів різних факультетів, різної вікової категорії.

Учасники за годину повинні були виконати не відоме їм раніше завдання: розробити концепцію пристрою для но-

сіння, створеного на основі комп'ютера Edison у сфері Інтернету речей, зробити презентацію бізнес-моделі. Необхідно було продемонструвати приклад використання пристрою, його відмітні риси, перспективи і розвиток, стратегію виходу на ринок.

Після напруженої боротьби перемогла команда «Торнадо», її учасники отримали комплект книг із бізнесу, щоб мати можливість удосконалити свої знання. Для студентів усе тільки розпочинається, тепер лідери представлятимуть СумДУ в півфіналі.

Альона ДМИТРЕНКО,
ЖТ-11

УВАГА! Архівні номери газети «Резонанс» за попередні роки

можна прочитати за адресою:

sumdu.edu.ua/ukr/rezonans/html,

а надіслати відгук, пропозицію

або запропонувати матеріал для друку

можна на поштову адресу

info@rezonans.sumdu.edu.ua

Між стартом і фінішем

Не секрет, що СумДУ упродовж багатьох років перебуває в трійці лідерів у всеукраїнських студентських конкурсах наукових робіт та олімпіадах. Не такто легко стільки часу утримувати лідируючі позиції, але нашим студентам поки що це вдавалося і будемо сподіватися, що вдасться й цього року. Принаймні початок обнадійливий. На кінець березня результати серед призерів такі

I місце: Марина Шумакова (ЕЛІТ) – Фізика; Олена Гиркіна (Юрфак) – Юридичні науки; Анастасія Семенова (Юрфак) – Юридичні науки; Леніна Кравець (ІФСК) – Політичні науки; Марина Прокопенко (ФЕМ) – Світове господарство; Вікторія Сухарева (Медичний інститут) – Біологічні науки

II місце: Віктор Гребинаха і Сергій Нагорний (ЕЛІТ) – Приладобудування; Тетяна Фащук (Юрфак) – Юридичні науки; Леніна Кравець (ІФСК) – Переклад; Ніна Коренєва (ІФСК) – Українська мова; Карина Шимко (Медичний інститут) – Теоретична медицина; А. Шкандалья (Медичний інститут) – Біологічні науки

III місце: Олександра Колоскова і Гліб Биченко (ЕЛІТ) – Приладобудування; Костянтин Лобко (Юрфак) – Юридичні науки; Павло Михайлішин (Юрфак) – Юридичні науки; Марина Уткіна (Юрфак) – Юридичні науки; О. Лозова (Юрфак) – Спорт; Юлія Ткачова (Юрфак) – Інтелектуальна власність; В. Біленко (ІФСК) – Гендерні дослідження; А. Коробка (ІФСК) – Переклад

Вітання від Азербайджану

Узбецька гостинність

Гостинність і доброзичливість

Іноземні студенти не лише покладаються на виш, а й самі є організаторами та учасниками різноманітних подій. Так, на початку березня на святі, що відбулося в літературній вітальні бібліотеки СумДУ, узбецькі студенти розповіли про історію та сучасність своєї держави, ознайомили присутніх із національними та сімейними традиціями, побутом, познайомили з узбецькою поезією, показали народні танці та розваги. Пригостили присутніх національними стравами – пловом, мантами, шурпою. Крім того, упродовж тижня по університетському радіо звучала узбецька музика, на моніторах транслювалася пізнавальна телепрограма про звичаї і традиції Узбекистану тощо. а в кафе-терії «Мандарин» та комплексі громадського харчування усім охочим пропонуватимуть страви узбецької кухні.

«Обираючи університет, я детально ознайомився із сайтом СумДУ, переглянув

Ні для кого не секрет, що в СумДУ навчається понад тисяча іноземних громадян. СумДУ всіляко намагається організувати не лише освітній процес, адаптувати навчальні програми для студентів-іноземців, а й створює неопані умови для дозвілля та культурного розвитку таких студентів. От взяти хоча б організацію шоу «Талант-International», «Містер іноземний студент», тематичних вечірків, як-от памі до Дня незалежності Нігерії та багато-багато інших.

онлайн-екскурсію і вирішив, що навчатимуся саме тут. Приємно вражений висококваліфікованими викладачами та їхнім ставленням до студентів. У мене багато друзів не лише з України, а й з Росії, Іраку, Нігерії, Конго та інших країн», – поділився враженнями третьокурсник спеціальності «Менеджмент» Ганішер Сагдуллаєв.

«Мріяв здобувати вищу освіту за кордоном. Навчатися в СумДУ порекомендували друзі. Задоволений гостинністю і доброзичливістю, які панують в університеті. Подобаються комфортні умови та цікаве студентське життя: багато конференцій, творчих конкурсів», – розповів першокурсник спе-

ціальності «Правознавство» Мухрідін Хасанов.

А нещодавно студенти з Азербайджану представили традиції та сучасність власної країни (також у літературній вітальні). Блакитний колір на прапорі їхньої країни символізує тюркське походження азербайджанського народу, червоний – відбиває курс на модернізацію суспільства і розвиток демократії, а зелений – вказує на приналежність до ісламської цивілізації. Півмісяць означає іслам, а восьмикінцева зірка – вісім гілок тюркських народів. Глибокі корені має традиція чайхани – збиратися на чайну церемонію, під час якої обговорювати справи, спілкуватися за інтер-

есами. Візитна картка азербайджанської кухні – шашлик із баранини та плов. Далеко за межами країни відомі національні солодощі – пахлава, козинаки, рахат-лукум.

Щороку 21 березня, у день весняного рівнодення, студенти зі східних країн відзначають своє народне обрядове свято Навруз (або Новруз Байрам). Щоправда, цього року студенти-курди з Туреччини відмовилися від гучних гулянь на знак солідарності з Україною, яка переживає складні часи.

Близько 600 студентів-мусульман СумДУ є членами громадської організації «Дружба». Про її діяльність розповідає студент-медик з Іраку Ашхєб Салман:

– «Дружба» входить до Всеукраїнської асоціації громадських організацій «АЛЬ-РАІД». Завдання організації: – просвітницька робота щодо ісламу, арабської культури, а також волонтерська діяльність. Наш офіс розташований

за адресою: вул. СКД, 24.

Щотижня «Дружба» проводить пізнавальні лекції про східну культуру та уроки арабської мови для дітей та дорослих. Зокрема, студенти СумДУ читають лекції з медицини та інженерії.

Ми організовуємо спортивні змагання з футболу, пінг-понгу, більярду, лижного спорту тощо. Також займаємося збором коштів та речей, іграшок для дитячих будинків. Допомагаємо будинкам для стареньких. 8 Березня ми відвідали онкохворих жінок, подарували їм квіти й невеличкі презенти.

Ця сумська організація існує вже близько 8 років, до неї приєднується усе більше студентів-іноземців.

Мабуть, основною метою нашої діяльності є покращити ставлення українців до мусульман. Ми хочемо стерти стереотипи й показати, чим насправді є іслам та східна культура.

Алла ТРЕУС,
ЖТ-02

*Благословен той день і час,
Коли прослалась килимами
Земля, яку сходить Тарас
Малими босими ногами,
Земля, яку скропив Тарас
Дрібними росами-сльозами...*

Не можна не погодитися з Максимом Рильським, що день і час народження Тараса Шевченка для України стали знаковими. Сучасник і побратим Кобзаря Василь Білозерський, коли Шевченкові було 32 роки, так написав листі: «Я мимоволі приємно задумався над тим, яку геніальну людину маємо в особі Тараса Григоровича. Бо тільки геній, завдяки лише глибокому почуттю, може вгадувати і потреби народу, і навіть цілого століття – чого не навчить ніяка наука й ніяке знання...»

Ми є те, що ми пам'ятаємо, доводить фізіолог, академік Олексій Ухтомський. З'ясувати, якого ми роду, які складові нашої пам'яті формують сучасне покоління українців, я вирішила на прикладі людей, які доволі далекі від мистецтва, – спортсменів. У нагоді стало таке досягнення науково-технічного прогресу, як Інтернет. Розшукати одногрупників легко, хоча вони й у різних куточках світу.

Якраз у Мінську пройшли змагання, де Катерина Бурмістрова (заслужений майстер спорту України, багаторазова переможниця і призерка чемпіонатів світу та Європи з вільної боротьби, учасниця літніх Олімпійських ігор 2012 у Лондоні) здобула бронзову нагороду в категорії 75 кг за підсумками 44-го

«Ми є те, що ми пам'ятаємо»

Міжнародного турніру категорії Гран-прі з вільної боротьби на призи триразового олімпійського чемпіона Олександра Медведя. Катя багато чого розповіла, а саме: пам'ятники Кобзареві встановлені у США, Канаді, Росії, Румунії, Австралії; тисячі наукових творів написано про його творчість, десятки романів і повістей – про його життя; мати у своїй колекції картини Шевченка чи навіть просто ескізи – велика честь для будь-якого художнього музею. «Ось яка людина народилася на нашій землі 200 років тому! Пишаюся, що я – українка. Шкода, що майже немає часу читати...», – додала в кінці листа.

Олександр Мушкін (майстер спорту з лижних перегонів, багаторазовий призер чемпіонатів України), який на той час брав участь у паралімпіаді в Сочі, написав: «Світ не мав такого прикладу, щоб із низин суспільства (з кріпацького стану) сягнути таких вершин. Що треба знати

чи вміти людині, щоб із 47 років, виділених йому долею (24 був кріпаком, 10 – провів у заслання), отримати почесне ім'я сина України, право називатися пророком національного відродження в Україні?».

Не чекаючи більше коментарів, несподівано отримала від Олександра нове повідомлення, що спортсменка Людмила Павленко, яка перемогла у жіночій лижній гонці на 12 км сидячи, заявила: «З метою вшанування дня народження великого поета України присвячую золоту медаль Тарасу Шевченку!».

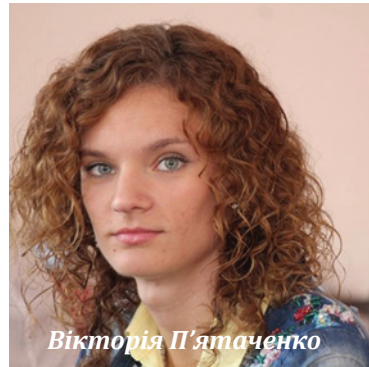
«Как известно, Шевченко для Украины является одним

Тарас Шелестюк

из символов свободы и борьбы, а его творчество и по сей день остается актуальным», – ці слова з'явилися 9 березня на сторінці соціальної мережі «Вконтакті» у Тараса Шелестюка (майстер спорту міжнародного класу з боксу, чемпіон світу (2011), переможець першості України

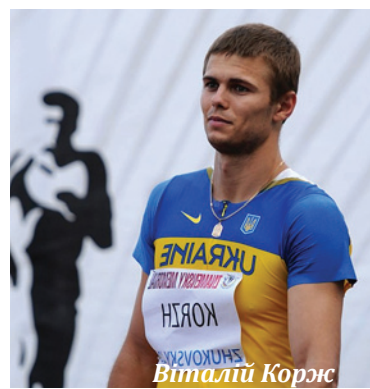
(2008) та Кубка Європи (2010). На XXX літніх Олімпійських іграх-2012 у Лондоні отримав бронзову медаль), який зараз перебуває в Америці. А на моє запитання в смс, що пам'ятає з творчості Кобзаря, миттєво від-

Вікторія П'ятченко

повів рядками пісні «Реве та стогне Дніпр широкий...»

У Сумах пощастило переговорити лише з Вікторією П'ятченко (майстер спорту міжнародного класу з легкої атлетики, учасниця XXX Літніх Олімпійських ігор в Лондоні (2012), багаторазова переможниця та призерка чемпіонатів України та Всеукраїнських Універсіад, учасниця чемпіонатів Європи та чемпіонату світу (Хельсінкі 2012) та Віталієм Коржом (майстер спорту міжнародного класу з легкої атлетики, багаторазовий переможець та призер чемпіонатів України та всеукраїнських Універсіад у бігові на 100 та 200 м, учасник чемпіонатів Європи).

Щоб не звучали банальні фрази, Віта пообіцяла переглянути різні джерела, дещо згадати і процитувати кимось сказані про Тараса слова, що найближче її серцю. А Віталій відразу відповів, що кожен українець мусить знати твори Шевченка хоча б тому, що багато рядків його віршів є пророчими та завжди актуальними. Наприклад,

*«Свою Україну любіть.
Любіть її... во врем'я люте,
В останню, тяжкую минуту
За неї Господа моліть!»*
А от завдяки Віті П'ятченко, шановні читачі, у кінці – уривок вірша Євгена Маланюка «Шевченко»:

*Не поет –
бо це ж до болю мало,
Не трибун –
бо це лиш рупор мас,
І вже мені за все
«Кобзар Тарас» –
Він – ким зайнялось і запалало.
Скорше – бунт б
уйних майбутніх рас,
Полум'я, на котрім
тьма розтала,
Вибух крові, що зарокотала
Карою за дозвгу ніч образ...*

«Мир в Україні – найпопулярніша фраза в Сочі!»

Олександр Мушкін (майстер спорту з лижних перегонів, багаторазовий призер чемпіонатів України) перебував на паралімпіаді у Сочі. Він – спортсмен, який веде по трасі олімпійця з проблемами зору (гайд від англ. Sighted guide), забезпечує виконання завдань спортсмена-інваліда.

За кожною олімпійською нагородою, за усіма успіхами спортсменів стоїть важка робота команди професіоналів сервісної групи. До її складу входять і гайди паралімпійців із вадами зору, перед гонками вони тестують різні варіанти, запропоновані тренером, а потім надають йому інформацію, що вираховує усі можливі тактики проходження дистанції. Детальніше про свою роботу розповів Олександр: «Склад команди спортсменів доволі численний: більше 20 осіб. Підготувати лижі для конкретного старту конкретного паралімпійця – робота від 2 до 5 годин. Тому вже з 8.30 для сервіс-групи починається надважка робота. Спортсмени-гайди працюють не лише для груп з вадами зору. У наші обов'язки, крім проходження гонки, входить ще й тестування змащувального матеріалу для лиж. Оперативну інформацію передаємо тренерам, щоб обрати кращий варіант лиж і тактики гонки. Повірте, нюансів дуже багато, людські ресурси команди, щоб усе встигнути, раціонально розподілені».

Перемоги й невдачі – обов'язкові фінішні моменти. Олександр говорить:

– Важкою була гонка у програмі біатлону на 15 км. За кожен промах додавалась 1 хвилина штрафу. Коли побачив, що Анатолій Ковалевський, якого я вів, промахнувся (1 промах із 20 пострілів), то спробував його заспокоїти, що це не надто страшна помилка і що все лише починається. Ми йшли у лідерській трійці й на підйомі від тренера отримали інформацію, що інші учасники гонки (крім одного) також по разі не влучили. У такій ситуації пан або пропав: боротьба йшла за 2-ге або 4-те місце. До останнього метра останнього кола ми йшли на останніх зусиллях і змогли відсвяткувати перемогу: срібло!

У змішаній естафеті 15 березня Юлія Батенкова, Оксана Шишкова, Анатолій Ковалевський та Олександр Кононова стали четвертими. На цій естафеті ми з Анатолієм бігли 3-й етап, який нам передали при відставанні 1 хвилина 16 секунд. Ми змогли не просто віді-

Анатолій Ковалевський та Олександр Мушкін

грати час, а й вибороли шість секунд переваги. На жаль, на останньому етапі Олександра Кононова не змогла утримати результат, тому – лише 4-те місце.

Для всіх дуже важким став останній день. Дуже жарко, +16! Третій день поспіль змагань, втомі накопилася досить велика. У гонках вільним стилем на 10 км були восьмими...

«Українська команда задоволена загальним результатом, – продовжує Олександр. – На паралімпіаді у Ванкувері ми вибороли 19 медалей, а ці 25, привезених із субтропічних зимових ігор, дарують високе почуття гордості за нашу країну, громадян, за тих, хто її любить».

Перемоги української команди примусили підняти прапор України і грати її гімн у країні, з якою склалися непрості стосунки. Хоча б задля цього, мабуть, варто було ухвалити рішення не бойкотувати паралімпіаду. Григорій Вовчинський, який виграв гонку на 15 км, на прес-конференції заявив: «У нас тут особлива місія. Ми приїхали за ідею миру!».

Олександр розповів, що рішення команди залишитися пов'язане також і з тим, що в разі повернення про Україну згадали б лише один день:

– Залишившись, ми показали нашу єдність і прагнення миру. Особливо українську команду підтримувала німецька,

яка запросила нас у гості, був дуже теплий прийом, щира підтримка. Ми обмінялися подарунками, побажаннями. Відчувалося, що німці все розуміють і дуже прагнуть нас підтримати...

«Спорт вільний від політики, але спорт може вказати політикам на їхні помилки. Війні немає місця під час ігор», – заявив на прес-конференції президент параолімпійського комітету Німеччини Фрідхелм Беухер. – Щоразу, коли піднімається ваш прапор і звучить гімн, кожен згадує про те, що відбувається у вашій країні».

Варто було залишитися хоча б заради тієї підтримки, яку ми відчували звідусіль, – переконаний Олександр. – Важко словами описати, як сильно нас підтримували, бажали миру нашій країні. Гордість переповнює мене, що я – українець. Ми дуже сильно відчували підтримку й з України. Переконаний, що ми змогли виконати важливу місію: розповісти світу, що ми – єдина і неподільна країна. Мир Україні! Ці слова були дуже популярні в Сочі й продовжують такими бути в усьому світі!

Ольга МАРКОВА,
магістрант кафедри
журналістики та філології

«Резонанс»
Газета Сумського
державного університету
«Resonanse» Sumy State Universitu Press

Реєстраційне свідоцтво СМ №020
Перший номер газети вийшов у світ
29.10.1991 р.

Обсяг – 2 друкованих аркуші,
приведені до 8 полос формату А-3
Адреса редакції:
м. Суми, вул. Римського-Корсакова, 2,
Корпус «Г», кімнати: 1107, 1110.
Телефон: 33-02-25

Шеф-редактор:
Олена Ткаченко
Редактор:
Василь Чубур

Автори фото:
Микола Баштовий,
Олексій Биков,
Артем Сасенко.